

Sygn. akt VIII C 1769/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Krajewska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko K. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1769/18

UZASADNIENIE

W dniu 27 kwietnia 2018 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanej K. B. powództwo o zapłatę kwoty 2.996,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwana zawarła w dniu 3 września 2009 r. z Bankiem (...) S.A. umowę bankową, na podstawie której bank udostępnił środki pieniężne na zasadach określonych w umowie. Pozwana nie dotrzymała warunków umowy w związku z czym pierwotny wierzyciel wypowiedział umowę, a wierzytelność stała się w całości wymagalna. W dniu 6 grudnia 2017 r. Bank (...) S.A. zawarł z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty umowę przelewu wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec pozwanej. Następnie w dniu 13 grudnia 2017 r. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty zbył wierzytelność na rzecz powoda. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 1.529,85 zł tytułem należności głównej i 1.466,99 zł tytułem odsetek umownych i odsetek za opóźnienie.

(pozew k. 3- 4)

Na rozprawie w dniu 14 grudnia 2018 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(protokół do wyroku zaocznego k. 38)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 grudnia 2017 roku Bank (...) S.A. w W. zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności.

(umowa przelewu wierzytelności k. 12- 13)

W dniu 13 grudnia 2017 roku (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. zawarł z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. warunkową umowę przelewu wierzytelności.

(warunkowa umowa przelewu wierzytelności k. 15- 17)

Pismem z dnia 23 stycznia 2018 r. skierowanym do pozwanej, (...) S.A., działający w imieniu powoda, zawiadomił o przeniesieniu wierzytelności wynikającej z umowy zawartej w dniu 3 września 2009 r. z Bankiem (...) S.A. o nr (...).

(zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 6- 7)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 16 kwietnia 2018 roku powód wskazał, iż zadłużenie pozwanej wynikające z zawartej umowy bankowej wynosi według stanu na dzień wystawienia wyciągu 2.996,84 zł, w tym 1.529,85 zł tytułem należności głównej i 1.466,99 zł tytułem odsetek.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 5)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do K. B. wynikająca z umowy zawartej z Bankiem (...) S.A. w W. w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie udowodnił, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., wobec niewykazania, że podmiot ten nabył wcześniej wierzytelność dochodzoną pozwem od pierwotnego wierzyciela. Strona powodowa nie złożyła umowy bankowej zawartej w dniu 3 września 2009 r., jednak z uzasadnienia pozwu wynika jasno, że pierwotnym wierzycielem wobec pozwanej był Bank (...) S.A. w W., jako następcą prawnym Banku (...) S.A. Strona powodowa złożyła co prawda zarówno zawartą w dniu 6 grudnia 2017 roku umowę przelewu wierzytelności pomiędzy Bankiem (...) S.A. w W., a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W., jak również warunkową umowę przelewu wierzytelności z dnia 13 grudnia 2017 roku podpisaną pomiędzy (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W., a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W.. Tym niemniej powód nie wykazał, aby przedmiotem obu umów przelewu była wierzytelność przysługująca wobec pozwanej. Strona powodowa przedstawiła wyciągi z elektronicznego załącznika do umów przelewu wierzytelności z 6 grudnia 2017 roku i 13 grudnia 2017 roku, jednak dotyczą kwoty 464,74 zł wynikającej z umowy zawartej w dniu 11 października 2005 r., czyli zupełnie innego zobowiązania niż to, o którym mowa w uzasadnieniu pozwu. Należy przypomnieć, że powód dochodził od K. B. zapłaty kwoty 2.996,84 zł tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 3 września 2009 r. umowy bankowej, a na dochodzoną pozwem kwotę składa się 1.529,85 zł tytułem należności głównej i 1.466,99 zł tytułem odsetek umownych i odsetek za opóźnienie.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzycelność względem pozwanej. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzycelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem.

Zasadności żądania pozwu nie dowodzi również załączone przez powoda zawiadomienie o cesji wierzycelności. Tego rodzaju dokument nie może stanowić i nie stanowi dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej (tak co do zasady jak i co do wysokości). Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że osoba pod nim podpisana złożyła oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Wnosząc o zasądzenie kwoty dochodzonej pozwem powód przedstawił nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 16 kwietnia 2018 roku. Należy jednak zauważyć, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny ocenił część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wierzycelność nie została zbyta na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia

zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodowa, bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta.

Poza tym dochodzone przez powoda roszczenie uległo przedawnieniu. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie pozwanej wobec pierwotnego wierzyciela wynika z umowy bankowej. W myśl przepisu art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Wobec tego termin przedawnienia roszczeń wynikających z umowy bankowej wynosi 3 lata. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa nie wskazała daty wymagalności roszczenia, jednak wyjaśniła, że na dochodzoną pozwem kwotę 2.996,84 zł składa się 1.529,85 zł tytułem należności głównej i 1.466,99 zł tytułem odsetek umownych i odsetek za opóźnienie. Wysokość skapitalizowanej kwoty odsetek może wskazywać, że wierzytelność stała się wymagalna na wiele lat przed wniesieniem pozwu. Powyższe przypuszczenie znajduje potwierdzenie w piśmie z dnia 23 stycznia 2018 r. skierowanym do pozwanej przez (...) S.A., w którym wskazano, że umowa zawarta w dniu 3 września 2009 r. z Bankiem (...) S.A. uległa rozwiązaniu w dniu 28 kwietnia 2011 r. Zatem bieg przedawnienia rozpoczął się od dnia 28 kwietnia 2011 r. Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, roszczenie powoda przedawniło się w całości w dniu 28 kwietnia 2014 r. Tymczasem powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wniesione w dniu 27 kwietnia 2018 r. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie

lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.